

AB'nin Yeni Göç Paktı ve Türkiye'nin Konumu: Fırsatlar, Riskler ve Uyum İhtiyaçları

Merve Öztürk¹

Özet

Avrupa Birliği'nin Yeni Göç ve İltica Paktı, üye devletlerarasında göç yönetimini daha hızlı, dayanışmacı ve uyumlu hale getirmeyi amaçlayan kapsamlı bir reform paketidir. Bu çalışma, söz konusu Pakt'ın Türkiye açısından doğurduğu fırsatları, riskleri ve uyum gereksinimlerini analiz etmeyi amaçlamaktadır. Çalışmanın temel amacı, Türkiye-AB arasındaki göçle ilgili iş birliğinin geleceğine dair bütüncül bir değerlendirme sunmak ve Türkiye'nin politika seçeneklerini, ihtiyaçlarını ve risklerini ortaya koymaktır. Çalışmada yöntem olarak literatür taraması kullanılmıştır. Ayrıca Türkiye'nin mevcut göç yönetimi çerçevesi, uygulama süreci ve AB ile kurumsal iş birliği mekanizmaları ele alınmıştır. Çalışmanın önemi, Yeni Göç Paktı'nın AB ile yakın iş birliği içindeki Türkiye gibi transit ve hedef ülkeler için de sonuçlar doğurmasından kaynaklanmaktadır. Türkiye açısından mali desteklerin sürdürülmesi, işbirliklerin güçlendirilmesi ve kurumsal yapıların geliştirilmesi önemli fırsatlar sunmaktadır. Ancak yük paylaşımına ilişkin beklentiler, sorumluluk alanının genişlemesi ve insan hakları temelli eleştiriler de risk alanlarını oluşturmaktadır. Bu bağlamda çalışma, Türkiye'nin Yeni Pakt'a uyum sağlayabilmesi için sürdürülebilir ve hak temelli bir politika çerçevesi geliştirmesinin zorunluluğuna dikkat çekmektedir.

1. Giriş

Avrupa Birliği (AB) göç politikası, insanların AB içinde ve AB'ye girişini düzenleyen çok yönlü bir çerçevedir. AB çağdaş göç zorluklarına göre uyarlanmış çeşitli politikaları bir araya getirmektedir. Birliğin göç politikasının merkezinde güvenlik, insan hakları, iltica, sınır kontrolü ve göçmen hakları bulunmaktadır (Deliversky, 2024: 45). Birlik, bir yandan sınır güvenliğini ve düzensiz göçle mücadeleyi sağlarken diğer yandan uluslararası

1 Arş. Gör. Dr., Batman Üniversitesi, İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, merve.simdi@batman.edu.tr, Orcid ID: 0000-0001-5902-6588.

koruma ihtiyacı olan kişilere iltica hakkı tanınmasını güvence altına almaya çalışmaktadır. Bu yaklaşım, hem üye devletlerin güvenlik kaygılarını gidermenin hem de göçmen ve mültecilerin haklarının korunmasına yönelik dengeli bir politika oluşturma çabasının yansımasıdır. AB, özellikle dış sınırların etkin biçimde yönetilmesi, insan kaçakçılığı ile mücadele edilmesi ve göçmenlerin yasal statülerinin korunması gibi alanlarda ortak bir çerçeveye geliştirmeye çalışmaktadır.

İkinci Dünya Savaşı sonrasında Avrupa ülkeleri, yeniden yapılanma ve ekonomik büyüme hedeflerini gerçekleştirebilmek için işgücüne ihtiyaç duymuştur. Bu ihtiyacı karşılamak amacıyla birçok AB üyesi ülke işçi göçü politikası uygulayarak özellikle dışarıdan işgücü kabulünü teşvik etmiştir (Martin ve Miller, 1980: 315). Savaş sonrası dönemde ekonomik amaçlarla yürütülen bu politika, Avrupa'nın kalkınma sürecine önemli katkı sağlamıştır. Ancak ilerleyen yıllarda göç politikasının toplumsal, ekonomik ve kültürel alanlarda çeşitli sorunlara yol açtığı görülmeye başlanmıştır (Ağır, 2019: 8). Göçmen nüfusunun artışıyla birlikte uyum sorunları, işsizlik oranlarında değişimler ve sosyal politikalar üzerindeki baskı gibi konular AB ülkelerinde tartışma yaratmıştır. Bu durum, göç politikasının yeniden değerlendirilmesi gerektiğine dair politik bir baskı oluşturmuştur.

1990'lı yıllara gelindiğinde AB üyesi ülkelerde göçmen karşıtlığına dair söylemler yükselişe geçmiştir ve göç konusu ulusal sınırları aşarak AB düzeyinde ele alınan “yüksek politika” alanlarından biri haline gelmiştir (Kessler ve Freeman, 2005: 826). Bu dönemde göç, yalnızca ekonomik bir mesele olarak değil, aynı zamanda güvenlik boyutu güçlü bir politik konu olarak görülmeye başlanmıştır. Böylece AB’de göçün hızla güvenlikleştirilmesi süreci başlamıştır.

Özellikle 2011’de başlayan Suriye iç savaşının ardından yaşanan göç dalgası sonrasında, Avrupa Birliği içinde göçün hızla güvenlikleştirilmesi, AB göç politikaları üzerinde önemli bir etki yaratmıştır. Suriye iç savaşının başlaması kitlesel yer değiştirmeye yol açarak milyonlarca Suriyelinin Avrupa’ya sığınmasına neden oldu (Estevens, 2018: 2). Birçok AB ülkesi, bu göç akışlarını hızla güvenlikleştirerek, öncelikle insani bir krizden ziyade ulusal güvenlik sorunu olarak tanımladı. Göçmen sayısında meydana gelen artış sonrasında AB mevcut politikalarını eleştirel bir şekilde yeniden değerlendirilme ihtiyacı duymuştur. Göçmen krizini sınır kontrolü ve göçmenlik uygulamalarına yönelik politika değişiklikleri ile yönetmeye çalışmıştır.

Şubat 2022’de Rusya’nın Ukrayna’yı işgaliyle başlayan savaş, Avrupa Birliği’nin göç politikalarını da etkiledi. Bu durum, Avrupa’ya önemli sayıda

Ukraynalı mültecinin akın etmesine yol açtı ve AB'nin mevcut göç çerçevesinin yeniden değerlendirilmesi gerektiğini gündeme getirdi (Ivasechko vd., 2023: 16). AB'nin uzun süredir yürürlükte olan iltica yasaları hakkında tartışmalar tetiklenmiş ve ele alınması gereken boşluklar ve tutarsızlıklar ortaya çıkmıştır (Maurer vd., 2023: 220). Savaş, AB'nin daha geniş göç politikalarının kapsamlı bir şekilde yeniden değerlendirilmesini de zorunlu kılmıştır. Bu değerlendirme, yalnızca mevcut krize yanıt olmakla kalmayıp, AB'nin gelecekte göçe yaklaşımında uzun vadeli politika önerilerine de işaret etmektedir.

2. AB'nin Yeni Göç Paktı

AB'nin Yeni Göç ve İltica Paktı (New Pact on Migration and Asylum), 23 Eylül 2020'de sunulan ve AB göç politikasını kapsamlı biçimde yeniden yapılandırmayı amaçlayan bir politika çerçevesidir (Cornelisse ve Reneman, 2020: 181). Reform paketi, göç süreçlerinin daha etkin biçimde yönetilmesini amaçlamaktadır. Bu çerçevede iltica başvurularının daha hızlı ve hakkaniyetli şekilde ele alınması hedeflenmektedir.

Temelde, Yeni Pakt, mevcut Ortak Avrupa İltica Sistemi'nde (CEAS) gözlemlenen operasyonel verimsizlikleri gidermeyi amaçlamaktadır (Mouzourakis, 2020: 172). **Bu sistem, sığınmacıların haklarını garanti altına almayı amaçlayan çeşitli AB düzenlemeleri ile uluslararası sözleşmelerden türetilen temel yasal araçları içermektedir (Nunzio, 2023: 41).** Pakt 2015 göç krizi sonrasında Ortak Avrupa Sığınma Sistemi'nin (CEAS) karşı karşıya kaldığı yapısal sorunlara kalıcı bir çözüm üretme amacı taşımaktadır (Hein, 2022: 41). Pakt, özellikle Dublin Sistemi'nin işlevsiz hale gelmesi, üye devletlerarasında sorumluluk paylaşımının sağlanamaması ve düzensiz göç ile geri gönderme mekanizmalarının etkin işletilememesi gibi sorunlara yanıt olarak geliştirilmiştir. Bu çerçevede Yeni Göç Paktı, AB göç politikasını kriz anlarına verilen geçici tepkilerden çıkararak daha bütüncül, öngörülebilir ve yönetilebilir bir yapıya kavuşturmayı hedeflemektedir.

Yeni Pakt'ın temelinde dayanışma ilkesi yer almaktadır. Bu ilke, üye devletlerin sığınma ve göç yönetimine ilişkin farklı kapasite ve tercihlerinin tanınmasını esas alır. Pakt, esnek bir dayanışma modeli öngörmektedir (Milazzo, 2023: 1180). Buna göre üye devletler, sığınmacıları kabul edecekler ya da geri dönüş prosedürlerini uygulayacaklardır.

Yeni düzenleme kapsamında düzensiz göçmenlerin kimlik bilgilerinin kayda alınması ile ortak bir tarama sistemi oluşturulmaktadır (Deliversky, 2024: 46). Tarama sonucunda ilgili kişiler, durumlarına uygun prosedürlere yönlendirilmekte; iltica başvuru sürecine dâhil edilmekte ya da geri dönüş

mekanizmalarına tabi tutulmaktadır. Tarama Tüzüğü'nde yapılan revizyon ile birlikte, başvuru sahiplerinin uyuğu, yaşı, parmak izi ve yüz görüntüsü gibi temel biyometrik ve kimlik bilgilerinin toplanmasını içeren bir ön değerlendirme süreci tanımlanmaktadır. Ayrıca, tarama aşamasında temel haklara riayet edilmesini güvence altına almak amacıyla bağımsız izleme mekanizmalarının kurulması zorunlu hâle getirilmiştir (Jakulevičienė, 2022: 81).

AB'nin iltica başvurularını yönetme programı kapsamında Eurodac Yönetmeliği oldukça önemlidir. Yeni Pakt ile Eurodac Yönetmeliğinde güncellemeler yapılmıştır. Eurodac Tüzüğü'nde yapılan değişikliklerle sistemin kapsamı genişletilmiştir. Bu güncellemeler, aynı kişinin birden fazla iltica başvurusunda bulunmasını engellemektedir (Latonero ve Kift, 2018: 2). Bu doğrultuda, sığınma başvurusunda bulunan kişilerin daha ayrıntılı kimlik ve kişisel verilerle birlikte doğrudan ortak veri tabanına kaydedilmesi öngörülmektedir.

Yeni Göç Paktı'nda geri gönderme politikalarının güçlendirilmesi merkezi bir konuma sahiptir. Geri dönüş oranlarının artırılması amacıyla üçüncü ülkelerle işbirliği mekanizmalarının derinleştirilmesi, geri kabul anlaşmalarının yaygınlaştırılması ve geri dönüş süreçlerinin daha etkin koordine edilmesi öngörülmektedir (European Parliament, 2021: 12). Bu bağlamda Avrupa Sınır ve Sahil Güvenliği Ajansı (FRONTEX), geri gönderme operasyonlarında daha geniş yetkilere sahip bir aktör haline gelmiştir. FRONTEX'in artan rolü, AB göç politikasının güvenlik ve sınır yönetimi ekseninde yeniden yapılandırıldığını göstermektedir (Kortkova ve Blahodarnyi, 2023: 34). Bu prosedürler aracılığıyla göçmenlerin kimlik tespiti, güvenlik ve sağlık kontrolleri sınırda gerçekleştirilmektedir. Düşük kabul oranına sahip başvuruların hızlı şekilde değerlendirilerek geri gönderme süreçlerine yönlendirilmesi amaçlanmaktadır.

Yeni Pakt, güvenli üçüncü ülke uygulamasının kapsamının genişletilmesini öngörmektedir. Bu çerçevede, iltica başvurusu reddedilen kişilerin güvenli kabul edilen üçüncü ülkelere veya transit geçiş yaptıkları ülkelere geri gönderilme süreçlerinin hızlandırılması amaçlanmaktadır. Ayrıca getirilen düzenlemelerle Avrupa Birliği İltica Ajansı'nın (European Union Agency for Asylum – EUAA) oluşturulması hedeflenmektedir.

Pakt aynı zamanda göç yönetiminin AB sınırlarının ötesine taşınmasını hedefleyen dışsallaştırma stratejilerini de kurumsallaştırmaktadır. Transit ve kaynak ülkelerle geliştirilen ortaklıklar, kalkınma yardımları ile göç kontrolü arasındaki bağın güçlendirilmesi ve göçün AB'ye ulaşmadan önce engellenmesi yönündeki politikalar bu yaklaşımın temel unsurlarını

oluşturmaktadır (Cassarino, 2010: 16). Bu durum, AB'nin göçü insan hakları ve uluslararası koruma çerçevesinde ele alan normatif yaklaşımından giderek uzaklaştığı ve göçü yönetilebilir bir güvenlik riski olarak konumlandığı yönündeki eleştirileri güçlendirmektedir.

AB'nin dışsallaştırma stratejilerinin temel unsurlarından biri, kalkınma yardımını göç kontrolüyle stratejik olarak ilişkilendirmektir. AB, üçüncü ülkelerden göç sorunlarını ele alma taahhütlerine bağlı olarak mali yardım sağlayarak işbirliğini teşvik etmeyi amaçlamaktadır (Longo vd., 2023: 370). Ayrıca, güvenli sınırlara duyulan ihtiyaç, Avrupa ülkelerinin Türkiye gibi ülkelerle giderek daha fazla ikili anlaşma yapmasına yol açmıştır; bu anlaşmalarda göç reformları genellikle ekonomik veya diplomatik müzakerelere eşlik etmektedir (Norman, 2020: 2). AB göç politikasının dış boyutu giderek daha belirgin hale gelmiştir ve AB göçü yönetmek ve sınır güvenliğini artırmak için AB dışındaki ülkelerle ortaklıklar kurmaktadır.

3. Yeni Göç Paketi: Türkiye İçin Fırsatlar ve Zorluklar

23 Eylül 2020'de sunulan Avrupa Birliği'nin Yeni Göç Anlaşması, üye devletler içindeki göç ve iltica sistemini reforme etmeyi amaçlamaktadır. Bu politika, başta coğrafi konumu ve AB-Türkiye anlaşmasındaki rolü nedeniyle göçle ilgili konularda önemli ölçüde yer alan Türkiye olmak üzere çeşitli paydaşlar için önemli sonuçlar doğurmaktadır. Geri gönderme süreçlerinin koordinasyonu, Yeni Göç Anlaşması'nın temel odak noktalarından biridir. Öneride, farklı ülkelerin göç vakalarını ele alma biçimlerindeki farklarını ortadan kaldırmak amacıyla, üye devletler arasında geri göndermeler için standartlaştırılmış prosedürlerin oluşturulması öngörülmektedir (Häkli vd., 2024: 2). Bu kapsamda, geri gönderme süreçlerinin daha etkin, hızlı ve hukuki güvenceyi gözetten bir şekilde yürütülmesi, üye devletler arasındaki uygulama farklılıklarının azaltılması ve ortak bir yaklaşımın oluşturulması amaçlanmaktadır.

Bu koordinasyon, özellikle İtalya ve Yunanistan gibi göç akışlarından orantısız şekilde etkilenen üye devletler arasında dayanışmayı geliştirmek açısından son derece önemlidir. AB, geri gönderme sorumluluklarını daha adil bir şekilde dağıtarak, Birlik içindeki iltica tartışmasını azaltmayı amaçlamaktadır (Rybakov, 2021: 71). Bu yaklaşım, üye devletler arasındaki yük paylaşımını güçlendirirken, ortak iltica politikasının işlevselliğini artırmayı hedeflemektedir. Ancak, AB'nin geri gönderme ve iltica politikalarında hedeflediği bu iç koordinasyon, Birlik sınırları dışındaki aktörlerle kurulan iş birliği mekanizmalarından bağımsız düşünülemez. Özellikle transit ve ev sahibi ülkelerle geliştirilen dışsallaştırılmış göç yönetimi stratejileri, AB'nin

iltica sisteminin sürdürülebilirliği açısından tamamlayıcı bir unsur olarak öne çıkmaktadır. Bu bağlamda, Türkiye, AB'nin göç politikaları çerçevesinde kilit bir ortak ülke konumunda yer almaktadır.

Yeni Göç Paktı Türkiye için hem fırsatlar hem de zorluklar sunmaktadır. Türkiye için en önemli fırsatlardan biri, AB ile ekonomik desteğin ve ortaklığın artırılmasıdır. Yeni finansman mekanizmalarının anlaşmaya entegre edilmesi, göç yönetimi için mali yardımı kolaylaştırabilir. Türkiye'nin göç politikalarını AB beklentilerine uyacak şekilde adapte ederek, Türk vatandaşları için mali yardım ve daha hızlı vize işlemleri gibi avantajlar elde edebilmesi beklenmektedir (Casaglia ve Pacciardi, 2022: 1660). Bu tür faydalar, Türkiye ve AB arasında ikili ilişkilerin ve ekonomik iş birliğinin geliştirilmesine katkıda bulunabilir.

Yeni Anlaşma, Avrupa Ortak İltica Sistemi'nde (CEAS) değişiklikler önermektedir (Corcodel, 2024: 52). Türkiye için bu, iltica başvurularını kolaylaştırmak ve birikmiş başvuruları azaltmak için fırsat yaratabilir ve iltica başvurularının daha organize bir çerçevede ele alınmasını sağlayabilir.

Potansiyel faydalarına rağmen, Türkiye Yeni Göç Anlaşması kapsamında önemli zorluklarla da karşı karşıya kalmaktadır. Yeni önlemler, AB sınırlarında ön tarama sistemini teşvik ediyor ancak bu durum Türkiye'nin göçmenler için transit ülke rolünü daha da karmaşık hale getirebilir (Afailal ve Fernández, 2017: 220). Ön eleme politikaları, insan hakları hususları, sınır kontrolünün dışsallaştırılması ve artan yüklerin yönetimiyle ilgili zorluklar, Türkiye'nin etkili bir transit ülke olarak hizmet verme kapasitesine önemli tehditler oluşturmaktadır.

4. Türkiye'nin Uyum İhtiyaçları: Hukuki ve Kurumsal Düzenlemeler

Yeni Göç ve İltica Paktı, iltica başvurularının hızlandırılması, sınır prosedürlerinin yaygınlaştırılması ve geri gönderme süreçlerinin etkinleştirilmesi gibi alanlarda bağlayıcı nitelikte düzenlemeler öngörmektedir. AB ile yoğun göç ilişkileri bulunan ve hem transit hem de hedef ülke konumunda yer alan Türkiye açısından, bu yeni çerçeve önemli uyum gerekliliklerini beraberinde getirmektedir.

Türkiye açısından hukuki uyumun temel boyutu, mevcut yabancılar ve iltica mevzuatının AB standartlarıyla daha uyumlu hale getirilmesini gerektirmektedir. Bu kapsamda, 6458 sayılı Yabancılar ve Uluslararası Koruma Kanunu önemli bir çerçeve sunmakla birlikte, uygulamada ikincil mevzuatın güncellenmesi ve prosedürel güvencelerin güçlendirilmesi ihtiyacı devam etmektedir (T.C. Dışişleri Bakanlığı, 2020: 121). Özellikle

geri gönderme kararlarına karşı etkili başvuru yollarının güçlendirilmesi, idari gözetim koşullarının AB insan hakları standartlarıyla uyumlu hale getirilmesi ve sınırda iltica prosedürlerine ilişkin açık hukuki düzenlemelerin yapılması önem taşımaktadır. Bunun yanı sıra, güvenli üçüncü ülke ve ilk iltica ülkesi kavramlarının uygulanmasına ilişkin hukuki çerçevenin daha net tanımlanması, Türkiye'nin AB ile geri kabul ve geri gönderme iş birliklerinde hukuki öngörülebilirliği artıracaktır.

Yeni Göç Paketi, göç yönetiminde güçlü kurumsal kapasiteye sahip ulusal otoritelerin varlığını temel bir ön koşul olarak kabul etmektedir. Türkiye'de Göç İdaresi Başkanlığı (GİB), bu alandaki ana kurumdur (T.C. Dışişleri Bakanlığı, 2024). Ancak artan sorumluluklar karşısında kurumsal kapasitenin daha da güçlendirilmesi gerekmektedir. Personel sayısının artırılması, uzmanlaşmanın teşvik edilmesi ve kurumsal iç koordinasyon mekanizmalarının geliştirilmesi bu bağlamda öne çıkmaktadır.

Ayrıca, GİB ile İçişleri Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Adalet Bakanlığı ve yerel yönetimler arasındaki eşgüdümün kurumsallaştırılması büyük önem taşımaktadır. Yeni Göç Paketi'nin çok aktörlü yapısı dikkate alındığında, veri paylaşımı, ortak risk analizi ve politika uyumu alanlarında kurumsal entegrasyonun güçlendirilmesi gerekmektedir. Bunun yanı sıra, AB kurumları ve ajanslarıyla (özellikle Frontex ve Avrupa İltica Ajansı) teknik iş birliğinin artırılması, Türkiye'nin kurumsal uyum sürecini destekleyici bir unsur olacaktır.

Türkiye'nin sınır yönetimi kapasitesinin güçlendirilmesi, biyometrik veri toplama sistemlerinin geliştirilmesi ve düzensiz göçle mücadelede teknik altyapının modernize edilmesi Yeni Göç Paketi'nin etkinliğini doğrudan etkileyen bir boyut olarak öne çıkmaktadır. Özellikle geri gönderme merkezlerinin fiziki koşulları, kapasitesi ve yönetim standartlarının AB normlarına yaklaştırılması operasyonel uyum açısından kritik öneme sahiptir.

5. Sonuç

Avrupa Birliği tarafından önerilen Yeni Göç Anlaşması, geri gönderme politikalarının güçlendirilmesine, üçüncü ülkelerle işbirliğinin artırılmasına ve düzensiz göçmenlerin geri dönüş süreçlerinin kolaylaştırılmasına önemli bir vurgu yapmaktadır. Bu yaklaşımla AB göçü etkin bir şekilde yönetmeyi ve aynı zamanda insani yükümlülüklerini yerine getirmeyi amaçlamaktadır. Düzensiz göçün yarattığı zorluklar, AB'nin yalnızca sınırlarını güçlendirmesini değil, aynı zamanda göç akışlarına hızlı yanıtlar verilmesini sağlayacak bir çerçeve geliştirmesini de gerektirmektedir. Yeni Anlaşma, AB dış sınırlarına gelen tüm üçüncü ülke vatandaşları için titiz bir tarama önermektedir. Bu

tür prosedürlerin getirilmesi, AB'nin göç yönetimini kolaylaştırırken sınır güvenliğini artırma ve yetkisiz girişi önleme amacını göstermektedir.

AB'nin Yeni Göç Anlaşması Türkiye için hem önemli fırsatlar hem de zorlu zorluklar sunmaktadır. Ekonomik faydalar ve AB ile iş birliğinin artırılması potansiyeli sağlarken göç yönetimi ve öncelikle transit ülke olarak muamele görmenin sonuçlarıyla da zorlukları ortaya koymaktadır. Dolayısıyla, anlaşma Türkiye'yi AB politikalarıyla daha yakından uyumlu hale getirebilirken, aynı zamanda kendi ulusal çıkarları ve insani sorumlulukları arasında dikkatli bir denge kurulmasını da gerektirmektedir.

Türkiye'de iltica başvurularının daha hızlı ve etkin şekilde değerlendirilmesini sağlayacak dijitalleşme adımlarının oluşturulması gerekmektedir. Yeni Göç Paktı'nın öngördüğü hızlı sınır prosedürleri dikkate alındığında, Türkiye'nin göç süreçlerini hem insan hakları yükümlülüklerini gözetken hem de idari etkinliği artıran bir yaklaşımla yeniden yapılandırması gerekmektedir. Aynı zamanda, uluslararası kuruluşlar ve sivil toplum örgütleriyle iş birliğinin güçlendirilmesi, sahadaki uygulamaların şeffaflığını ve etkinliğini artıracığı öngörülmektedir.

Yeni Göç ve İltica Paktı, Türkiye için de çok boyutlu uyum gereklilikleri ortaya koymaktadır. Hukuki alanda mevzuat uyumu, kurumsal düzeyde kapasite artırımı ve koordinasyonun geliştirilmesi, teknik altyapı ve uygulama standartlarının iyileştirilmesi öncelikli alanlar olarak öne çıkmaktadır. Türkiye'nin bu uyum sürecini stratejik bir yaklaşımla ele alması, hem AB ile iş birliğinin derinleşmesine hem de ulusal göç yönetiminin daha sürdürülebilir ve etkin hale gelmesine katkı sağlayacaktır.

Kaynakça

- Afailal, H. and Fernández, M. I. (2017). The Externalization of European Borders: The Other Face of Coloniality Turkey as a Case Study. *Athens Journal of Mediterranean Studies*, 4(3), 215-224.
- Ağır, B. S. (2019). Migration and Immigrants as the “Usual Suspects” of European Insecurity. *Security Dialogues / Безбедносни Дијалози*, 1, 7-18.
- Cabańska, J. (2021). The future of the European Migration and Asylum Policy. Towards the „new Normal” After COVID-19 – A Post-Transition Economy Perspective, 54-62.
- Casaglia, A. and Pacciardi, A. (2022). A close look at the EU–Turkey deal: The language of border externalisation. *Environment and Planning C: Politics and Space*, 40(8), 1659-1676.
- Cassarino, J. (2010). Unbalanced Reciprocities: Cooperation on Readmission in the Euro-Mediterranean Area. *SSRN Electronic Journal*.
- Corcodel, V. (2024). Fundamental Rights Challenges and the Pre-Entry Screening Procedure Under the New Pact on Migration and Asylum. *Future-Law*, Vol. V, 51-60.
- Cornelisse, G. and Reneman, A. (2020). Border procedures in the commission’s new pact on migration and asylum: a case of politics outplaying rationality?. *European Law Journal*, 26(3-4), 181-198.
- Deliversky, J. (2024). Illegal Migration Processes Management in the Light of the New European Union Pact on Migration and Asylum. *Environment. Technologies. Resources. Proceedings of the International Scientific and Practical Conference*, 4, 45-48.
- Estevens, J. (2018). Migration crisis in the EU: developing a framework for analysis of national security and defence strategies. *Comparative Migration Studies*, 6(1), 1-21.
- European Parliament, (2021). The European Commission’s New Pact on Migration. European Parliamentary Research Service. [https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2021/694210/EPRS_STU\(2021\)694210_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/RegData/etudes/STUD/2021/694210/EPRS_STU(2021)694210_EN.pdf) Erişim Tarihi: 10.12.2025.
- Häkli, J., Kudžmaitė, G., & Kallio, K. P. (2024). Devaluing personhood: The framing of migrants in the EU’s new pact on migration and asylum. *Transactions of the Institute of British Geographers*, 49(4), 1-15.
- Hein, C. (2022). Monitoring the debate on the new pact on migration and asylum. *Optime*, 13(2), 41-57.
- Ivasechko, O., Turchyn, Y., & Astramowicz-Leyk, T. (2023). Mechanisms for the Protection of Ukrainian Refugees in the EU Member States. *Nova Polityka Wschodnia*, 38(3), 15-37.

- Jakulevičienė, L. (2022). Pre-Screening at the Border in the Asylum and Migration Pact: A Paradigm Shift for Asylum, Return and Detention Policies?. *Reforming the Common European Asylum System*, 81-98.
- Kessler, A. E. and Freeman, G. P. (2005). Public Opinion in the EU on Immigration from Outside the Community*. *JCMS: Journal of Common Market Studies*, 43(4), 825-850.
- Копрыкова, Т. and Blahodarnyi, A. M. (2023). Organizational and legal mechanism for ensuring EU migration security. *Foreign Trade: Economics, Finance, Law*, 127(2), 34-46.
- Kuźlewska, E. and Piekutowska, A. (2021). The EU Member States' Diverging Experiences and Policies on Refugees and the New Pact on Migration and Asylum. *Białostockie Studia Prawnicze*, 26(1), 23-36.
- Latonero, M. and Kift, P. (2018). On Digital Passages and Borders: Refugees and the New Infrastructure for Movement and Control. *Social Media + Society*, 4(1), 1-11.
- Longo, F., Panebianco, S., & Cannata, G. (2023). Mind the gap! Organized hypocrisy in EU cooperation with Southern neighbor countries on international protection. *Italian Political Science Review/Rivista Italiana Di Scienza Politica*, 53(3), 367-383.
- Martin, P. and Miller, M. J. (1980). Guestworkers: Lessons from Western Europe. *ILR Review*, 33(3), 315-330.
- Marzęda-Młynarska, K. (2019). Too much or too little integration? eu and asean responses to the 2015 migration crisis: a comparative analysis. *Athenaeum. Polskie Studia Politologiczne*, 64(1), 2-4.
- Maurer, H., Whitman, R., & Wright, N. (2023). The EU and the invasion of Ukraine: a collective responsibility to act?. *International Affairs*, 99(1), 219-238.
- Milazzo, E. (2023). Asymmetric interstate solidarity and return sponsorship. *JCMS: Journal of Common Market Studies*, 61(5), 1179-1193.
- Mouzourakis, M. (2020). More laws, less law: the european union's new pact on migration and asylum and the fragmentation of "asylum seeker" status. *European Law Journal*, 26(3-4), 171-180.
- Norman, K. P. (2020). Migration Diplomacy and Policy Liberalization in Morocco and Turkey. *International Migration Review*, 54(4), 1158-1183.
- Nunzio, P. D. (2023). The crisis of the Common European Asylum System: rethinking solidarity in light of Human Rights. *UNIO – EU Law Journal*, 8(2), 40-50.
- Rybakov, A. V. (2021). The Pact on Migration and Asylum as a the foundation of the new migration policy of the European Union. *Право И Полиика*, (10), 70-82.

- T.C. Dışışleri Bakanlığı Avrupa Birliğı Başkanlığı. (2020). Avrupa Parlamento-suna, Konseye, Avrupa Ekonomik ve Sosyal Komitesine ve Bölgeler Ko-mitesine Sunulan Komisyon Bilgilendirmesi. https://www.ab.gov.tr/site-images/trkiye_raporustrateji_belgesi_2020/turkey_report_30.10.2020.pdf Erişim Tarihi: 10.12.2025.
- T.C. Dışışleri Bakanlığı Avrupa Birliğı Başkanlığı. (2024). Göç ve İltica Paktı ka-bul edildi. https://www.ab.gov.tr/goc-ve-iltica-pakti-kabul-edildi_53797.html Erişim Tarihi: 10.12.2025.
- Temur, N. S. (2024). The impact of eu's new pact on migration diplomacy. *Uluslararası İlişkiler Çalışmaları Dergisi*, 4(2), 53-63.

